

en egen Mening som til at holde paa den — det bebrejder jeg ikke den ærede Minister, og endnu mindre bebrejder jeg den ærede Finantsminister, at han ikke sendte Finantsloven tilbage. Jeg har ikke i mit Foredrag bebrejdet ham det med et eneste Ord; tværtimod finder jeg det saa naturligt, at det ikke skete; thi den ærede Minister kjendte Folkethinget, og saa maatte han vide, at han ikke behøvede at tage det Spørgsmaal op paa Finantsloven, da han kunde faa det afgjort mod sin egen gamle Afstemning i Landstinget.

Finantsministeren (Gstrup): Derfom jeg havde modsat mig et Forsøg her fra dette Things Side paa at indføre Bestemmelser paa Finantsloven, kunde der dog have været en Skygge af Grund for det ærede Medlem til at ulede en saadan Modstand fra min 5 å 6 Aar tilbage i Eiden liggende Modstand imod, at det første Dyr-tidstillæg kom ind paa Finantsloven, men dette er jo ingeniunde Tilfældet. Det er i det andet Thing, at jeg har modsat mig eller, rettere sagt, ikke modsat mig, men fraraadet, at Dyr-tidstillæget kom ind paa Finantsloven, og det forekommer mig at være en meget vilkaarlig og en noget dumdriftig Slutning, som det ærede Medlem gjør, naar han mener, at denne Fraraaden i det andet Thing skulde hidrøre fra min principielle Villie imod at se Bestemmelsen paa Finantsloven. Jeg forlanger hverken af det ærede Medlem, at han skal have hørt eller forstaaet, hvad jeg dengang, da dette lille Lovforslag blev fremsat her, angav som Grundene, hvorfor det traadte frem; men det forekommer mig heller ikke, at dette nødvendigtvis behøver at have været hørt eller forstaaet, for at man kan vide, at der iaar, hvor jo omtrent samtlige Lønningslove paa enkelte Undtagelser nær have været forelagte til Revision, var særlige Grunde tilstede til ikke iaar saaledes som i de foregaaende Aar at bringe Forslaget ind paa Finantsloven.

Ordføreren (Berg): Det var jo allerede tidligere erkjendt, at, selv om man havde ventet, at det med fuld Kraft arbejdende Lønningsudvalg var kommet videre med sine Arbejder, saa var der dog flere Guller tilstede i de Lønningslovforslag, som vare fremsatte, idet der var flere Embedsklasser, som disse Love ikke omfattede, saa at det derfor paa Grund af Prisen paa Livsforsørgerne vilde være til at vente og i og for sig ogsaa var Noget, som laa i Sagens Natur, at der vilde komme en Lønningsforbedringslov. At en saadan maatte komme noget sent, er jo ganske naturligt, fordi man maatte ønske at se Frugterne af Lønningsudvalgets Arbejder, samt hvilken Veje man vilde komme til at gaa med Hensyn til Tillæg, under Revisionen. Dette er jo

temmelig let forklarligt, og vi have jo ogsaa havt god Leilighed til at forlige os med den Betragtning, at der var Trang til nogen Hjælp, navnlig for de lavere Lønnede Embedsmænd, idet vi jo under Finantslovens Behandling have overveiet dette Spørgsmaal for Stolemestrenes Vedkommende, som vi der have givet et Lønningstillæg af 300,000 Kr., og de fleste af disse ere jo i saadanne Stillinger, at de have det fuldt saa godt som de fleste af de Mænd, som der er Tale om i det her foreliggende Lovforslag. Derfom der nu havde været Nogen her i Thinget, som havde ønsket at sætte disse Folk op ved Eiden af Stolemestrene, saa havde der jo været god Leilighed dertil under Finantslovens 2den eller 3die Behandling; men det var ikke Tilfældet, og naar man altsaa ikke har stillet Forslag derom, da man havde Leilighed dertil — og man havde jo endog delvis Anvisning derpaa derved, at det tidligere har staaet paa Finantsloven — saa forekommer det mig heller ikke, at Nogen her i Thinget kan klage over, at det nu ikke staaar paa Finantsloven. Derimod har det interesseret mig at høre, at det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Ledreborg) mente, at det havde været behageligt at faae Finantsloven tilbage med et saadant lille Føl i som Dyr-tidstillæget. Jeg skal indrømme, at jeg har havt den Fornemmelse, at det ærede Medlem meget gerne havde set, at Finantsloven iaar var vandret frem og tilbage imellem Thingene; det Indtryk har jeg faaet af ham, men jeg har ikke havt anden Forestilling om Resultatet deraf, end at det ærede Medlem dog alligevel tilsidst nok vilde tage Finantsloven saaledes, som Landstinget i saa Tilfælde vilde have den. Det ærede Medlem minde os om, at Folkethinget i 1877—78 havde baade Villie og Evne til at have en Mening og til at holde paa den, hvad det ikke havde nu. Hvis det ærede Medlem kan have nogen Fornøielse af denne historiske Oplysning, saa skal jeg ikke negte ham den. De konstitutionelle Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte imod dette lille, uskylde Lovforslag, skal jeg ikke komme nærmere ind paa men kun notere, at han har erklæret, at han vilde værges imod Folkethingets Udmygelse. Altsaa i 1880 vil det ærede Medlem fra Leire værges imod Folkethingets Udmygelse, og det vilde vi jo ogsaa være med til. Ligeledes skal jeg med Hensyn til det ærede Medlem for Holstø Amt 3die Valgfreds (Tauber) notere, at han er meget misfornøiet med, at Telegrafbudene faae en Snes Kroner i Tillæg til deres Løn. Jeg skal ikke gjøre stort Væsen ud deraf; Enhver har jo sin Smag, og derfom dette for Nogen kan være et Thema for dybsindige, statistiske Betragtninger, saa skal jeg ikke forstyrre ham i den Fornøielse, men kun sige, at for mig er det det ikke, og jeg antager heller ikke, at det er det for Thinget. —